

Fundering i nuet som blev dåtid

Tiden. Abstrakt och ogreppbar. Ändå försöker vi mäta den. Med klockor. Med klockor! Vem tror vi att vi är egentligen?

Tiden är inte rättvis. Inte linjär. Inte konstant. Den upplevs olika för mig och dig. Min tid är inte din. Min tid kan inte jämföras med din. Min mamma har en egen upplevelse av tiden. Den skiljer sig från min sons. Den har till och med ändrat sig under hennes långa liv. Precis som sonen redan säger att denna terminen i skolan var den snabbaste hittills. I hans korta liv.

Finns tiden överhuvudtaget. Är den kanske bara en dimension? Och i så fall vad är en dimension? Dåtid kan jag nog förstå. Nutid likaså. Framtid? Vad är det? Är det inte bara en gissning. För vi kan aldrig i nuet veta att framtiden existerar. Vi kan bara extrapolera vår erfarenhet ut i den tomma mörka rymden och skapa oss en bild av vad som kommer att ske i nästa sekund av våra liv. Och nästa. Och nästa. Jag vet av erfarenhet att solen går upp i morgon. Nej, det gör jag inte! Jag TROR att jag vet.

Vad finns framför tiden? Tomrum? Är det bara mörkt i universum innan nuet hinner ifatt och skapar vårt kosmos. I nuet. För framför nuet finns det inget. Eller gör det det? Finns jag också i framtiden? Bär framtiden spår av mig redan innan jag trampat upp stigen? Är jag programmerad att spela min roll i framtiden? Är min val inga val. Har jag aldrig haft ett val?

Livet är stort. Den största sorgen i livet är att aldrig få veta allt. Det enda man kan vara säker på är att livet självt - som jag känner det - kommer att ta slut en dag. Min skyldighet blir att leva. Nuet blir min enda spelplan. Sug musten ur verkligheten, härligheten.

Vad kan man göra mer än att älska?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Karma Police med Poeter.se id #32683 innehar upphovsrätten